

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (десети състав)

21 октомври 2021 година*

„Преюдициално запитване — Съдебно сътрудничество по наказателноправни въпроси — Директива 2012/13/ЕС — Право на информация в наказателното производство — Член 6, параграф 3 — Права на заподозрените лица и на обвиняемите да бъдат информирани за правата им — Членове 47 и 48 от Хартата на основните права на Европейския съюз — Национално законодателство, което не предвижда процесуален ред за отстраняване след разпоредителното заседание на неяснота и непълнота, опорочаващи съдържанието на обвинителния акт“

По дело C-282/20

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Специализирания наказателен съд (България) с определение от 22 юни 2020 г., постъпило в Съда на 26 юни 2020 г., в рамките на наказателно производство срещу

ZX,

с участието на:

Специализирана прокуратура,

СЪДЪТ (десети състав),

състоящ се от: С. Lyaourgos (докладчик), председател на четвърти състав, изпълняващ функцията на председател на десети състав, I. Jarukaitis и M. Plešič, съдии,

генерален адвокат: A. Rantos,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

- за чешкото правителство, от M. Smolek, J. Vlácil и T. Machovičová, в качеството на представители,
- за унгарското правителство, от M. Fehér и M. Tátrai, в качеството на представители,

* Език на производството: български.

– за Европейската комисия, от P. Van Nuffel, M. Wasmeier и Ив. Залогин, в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 6, параграф 3 от Директива 2012/13/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2012 година относно правото на информация в наказателното производство (ОВ L 142, 2012 г., стр. 1), и на член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“).
- 2 Запитването е отправено в рамките на наказателното производство, образувано срещу ZX за държане на неистински парични знаци.

Правна уредба

Правото на Съюза

- 3 Съображения 14 и 41 от Директива 2012/13 гласят:

„(14) [...] С [настоящата директива] се предвиждат общи минимални стандарти в областта на информацията за правата и обвинението, която следва да се предостави на лица, заподозрени или обвинени в извършването на престъпление, с цел повишаване на взаимното доверие между държавите членки. Настоящата директива се основава на правата, предвидени в Хартата, и по-специално членове 6, 47 и 48 от нея, като се основава на членове 5 и 6 от [Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (ЕКПЧ)], така както се тълкуват от Европейския съд по правата на човека. [...]

[...]

(41) С настоящата директива се зачитат основните права и се съблюдават принципите, признати с Хартата. По-специално, с настоящата директива се цели насърчаване на правото на свобода, правото на справедлив съдебен процес и правото на защита. Тя следва да се изпълнява съответно“.
- 4 Член 6 от тази директива, озаглавен „Право на информация относно обвинението“, гласи в параграфи 3 и 4 следното:

„3. Държавите членки гарантират, че не по-късно от момента на внасяне на обвинението в съда се предоставя подробна информация относно обвинението, включително относно характера и правната квалификация на престъплението, както и формата на участие на обвиняемия.

4. Държавите членки гарантират, че заподозрените лица или обвиняемите са информирани незабавно за промени в информацията, предоставена в съответствие с настоящия член, когато това е необходимо, за да се гарантира справедливостта на производството“.

Българското право

5 Член 246, алинеи 2 и 3 от Наказателно-процесуалния кодекс предвижда:

„(2) В обстоятелствената част на обвинителния акт се посочват: престъплението, извършено от обвиняемия; времето, мястото и начина на извършването му; пострадалото лице и размерът на вредите; [...]

(3) В заключителната част на обвинителния акт се посочват: [...] правната квалификация на деянието [...]“.

6 Член 248, алинеи 1 и 3 от Наказателно-процесуалния кодекс гласи:

„(1) В разпоредителното заседание се обсъждат следните въпроси:

[...]

3. допуснато ли е на досъдебното производство отстранимо съществено нарушение на процесуалните правила, довело до ограничаване на процесуалните права на обвиняемия, на пострадалия или на неговите наследници;

[...]

(3) В съдебно заседание на първоинстанционния, въззивния и касационния съд не могат да се правят възражения за допуснатите нарушения на процесуалните правила по ал. 1, т. 3, които не са били поставени на обсъждане в разпоредителното заседание, включително по почин на съдията-докладчик, или които са приети за несъществени“.

7 Съгласно член 249, алинея 2 от този кодекс:

„Когато прекратява съдебното производство на основание чл. 248, ал. 1, т. 3 [от Наказателно-процесуалния кодекс], съдът връща делото на прокурора, като с определение посочва допуснатите нарушения“.

8 Съгласно член 287, алинея 1 от посочения кодекс „[п]рокурорът повдига ново обвинение, когато на съдебното следствие установи основания за съществено изменение на обстоятелствената част на обвинението или за прилагане на закон за по-тежко наказуемо престъпление“. Съгласно алинея 3 от този член изменението на обвинението е придружено с гаранции за защитата, а именно делото се отлага по искане на защитата, за да се подготви по измененото обвинение.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

- 9 Срещу ZX е образувано наказателно производство в България за това, че на 19 юли 2015 г. е държал неистински парични знаци с курс в страната и чужбина, а именно 88 бр. банкноти по 200 EUR, за които е знаел, че са подправени — престъпление по член 244, алинея 2 във връзка с алинея 1 от Наказателния кодекс.
- 10 В разпоредителното съдебно заседание специално е била обсъждана редовността на обвинителния акт. Тя не е била поставена под съмнение от ZX и съдът е приел, че този обвинителен акт е законосъобразен от формална страна
- 11 След събиране на всички доказателства, при преценката дали са налице предпоставките за изслушване на страните и постановяване на присъдата, съдът констатира обаче, че са налице определени неяснота и непълнота в обвинителния акт, които са останали незабелязани в разпоредителното заседание. Всъщност, най-напред, неясно е посочен периодът на държането на подправените 88 бр. банкноти, по-нататък, обвинителният акт по непълен начин описва правните характеристики на инкриминираното деяние, и накрая, не е посочена правилно правната квалификация на деянието съгласно българското наказателно право.
- 12 В съдебно заседание от 12 юни 2020 г. запитващата юрисдикция обръща внимание на тези пороци на обвинителния акт. Тогава Специализирана прокуратура (България) (наричана по-нататък „прокурорът“) изразява желание веднага да ги отстрани, като измени обвинението. ZX отбелязва, че действително съществуват пороци в правната квалификация на деянието, но не са налице основания за изменение на обвинението по член 287 от Наказателно-процесуалния кодекс. Поради което ZX предлага на запитващата юрисдикция да поправи тази грешка с присъдата си, като там даде правилната правна квалификация на престъплението.
- 13 Запитващата юрисдикция посочва, че в рамките на главното производство нейна задача е да прецени дали е възможно, предвид изявлението на прокурора в съдебното заседание, да се поправят тези процесуални пороци на обвинителния акт, които според нея са съществени по своя характер и осуетяват законосъобразното протичане на наказателното производство.
- 14 В това отношение тя приема, че е следвало да установи тези пороци още в разпоредителното заседание и съответно да прекрати съдебното производство и върне делото на прокурора с указание да ги отстрани, като изготви нов обвинителен акт. Това обаче не е било направено. Отбелязва също, че вследствие на законодателна реформа през 2017 г. (наричана по-нататък „реформата от 2017 г.“) член 248, алинея 3 от Наказателно-процесуалния кодекс допуска въпросните правомощия да се осъществяват само в разпоредителното заседание, като българският закон не предвижда механизъм за отстраняване, след това заседание, на подобни пороци на обвинителния акт, по-специално чрез връщане на делото на прокурора.
- 15 При това положение запитващата юрисдикция посочва, че първият преюдициален въпрос се отнася до това дали националната забрана след разпоредителното заседание да се обсъждат пороците в предоставената информация относно обвинението и свързаната с тази забрана невъзможност тези пороци да бъдат отстранени са в съответствие с член 6, параграф 3 от Директива 2012/13. Тя се пита в частност дали тази разпоредба намира

приложение и след разпоредителното заседание, например в следващите съдебни заседания, след като е приключило събирането на доказателствата, но преди съдът да се произнесе с акт по същество относно обвинението. Освен това запитващата юрисдикция счита, че посочената забрана може да е несъвместима с член 47, първа и втора алинея от Хартата, който се отнася до правото на ефективни правни средства за защита и на справедлив съдебен процес.

- 16 Ако Съдът стигне до извода, че това национално законодателство не е в съответствие с правото на Съюза, с втория преюдициален въпрос запитващата юрисдикция иска да установи как следва да се отстрани процесуално нарушение, свързано с правото на обвиняемия да разбере в какво е обвинен. Доколкото съгласно решение от 14 май 2020 г., *Staatsanwaltschaft Offenburg* (C-615/18, EU:C:2020:376), член 6, параграф 3 от Директива 2012/13 има директен ефект, според тази юрисдикция е необходимо да е предвиден процесуален ред, чрез който този директен ефект да се прояви.
- 17 В това отношение запитващата юрисдикция смята, че са възможни два процесуални пътя.
- 18 Първият е да се приложи чрез разширително тълкуване член 287 от Наказателно-процесуалния кодекс, който позволява да се измени обвинението, по-специално когато прокурорът е допуснал грешка при формулирането на обвинителния акт. Подобно изменение се придружава с необходимите гаранции, за да може обвиняемият да се защити. По-конкретно, съдът ще даде възможност на прокурора да направи съответните промени в съдържанието на обвинителния акт, така че неяснотата и непълнотата да бъдат отстранени, след това официално ще уведоми защитата за тези промени и ще ѝ даде възможност да се подготви съобразно тях, включително да направи нови доказателствени искания. Запитващата юрисдикция обаче посочва, че досега възможността за изменение на обвинението, предвидена в посочения член 287, не е използвана от националните съдилища за отстраняване на процесуални пороци на обвинителния акт като тези в случая по главното производство.
- 19 При това положение, от една страна, тя счита, че прилагането на този процесуален ред предполага извод за несъвместимост на националното правно разрешение по член 248, алинея 3 от Наказателно-процесуалния кодекс с правото на Съюза. От друга страна, прилагането на този ред според запитващата юрисдикция предполага поправяне на процесуален дефект в обвинителния акт, след като вече е приключил процесът по събиране на доказателства, но преди съдебните прения.
- 20 Вторият възможен процесуален път е да се остави без приложение забраната, предвидена в Наказателно-процесуалния кодекс след реформата от 2017 г., и да се приложи процесуалният ред, който е бил в сила до тази реформа, а именно прекратяване на съдебното производство, връщане на делото на прокурора за съставяне на нов обвинителен акт и започване отначало на съдебното производство, с нов разпит на всички свидетели.
- 21 Така с втория преюдициален въпрос запитващата юрисдикция иска да установи дали тези два възможни процесуални пътя са в съответствие с правото на Съюза, и в частност с член 6, параграф 3 от Директива 2012/13. Освен това с оглед на член 47 от Хартата тя се пита кой от тези два процесуални пътя е в по-голяма степен съответен на правото на ефективни правни средства за защита и на справедлив съдебен процес.

- 22 Запитващата юрисдикция уточнява, че Съдът вече се е произнесъл по идентична фактическа обстановка, а именно обвинителен акт, страдащ от процесуални пороци, които нарушават правото на обвиняемия да разбере в какво е обвинен. Така според нея от решения от 5 юни 2018 г., Колев и др. (C-612/15, EU:C:2018:392), и от 12 февруари 2020 г., Колев и др. (C-704/18, EU:C:2020:92), следва, че националното законодателство трябва да предвижда достатъчно ефективен механизъм за отстраняване на засягащите правата на обвиняемия по член 6, параграф 3 от Директива 2012/13 пороци в обвинителния акт било чрез действия на самия съд, било чрез връщане на делото на прокурора. Запитващата юрисдикция обаче преценява, че тези решения не ѝ помагат да си отговори на въпросите, които си поставя.
- 23 При тези обстоятелства Специализираният наказателен съд (България) решава да спре производството по делото и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:
- „1) Съответен ли е на чл. 6 ал.3 от Директива 2012/13 и чл. 47 от Хартата национален закон — чл. 248 ал.3 от Наказателно-процесуалния кодекс на Република България, съобразно който след приключване на първото съдебно заседание по наказателно дело (разпоредителното заседание), не се предвижда процесуален ред за отстраняване на неяснота и непълнота в съдържанието на обвинителния акт, които нарушават правото на подсъдимия да разбере в какво е обвинен?
- 2) При отрицателен отговор — ще бъде ли съответно на горепосочените норми, а също така и на чл. 47 от Хартата, такова тълкуване на националния закон за изменение на обвинението, което дава възможност на прокурора в съдебното заседание да отстрани тази неяснота и непълнота в съдържанието на обвинителния акт по начин, при който правото на подсъдимия да разбере в какво е обвинен бъде действително и реално защитено; или ще бъде съответно на горепосочените правни норми да се остави без приложение националната забрана за прекратяване на съдебното производство и връщане делото на прокурора за съставяне на нов обвинителен акт?“.

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

- 24 С първия си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да установи дали член 6, параграф 3 от Директива 2012/13 и член 47 от Хартата трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национално законодателство, което не предвижда процесуален ред за отстраняване, след разпоредителното заседание по наказателно дело, на неяснота и непълнота, които опорочават съдържанието на обвинителния акт и нарушават правото на обвиняемия да му бъде предоставена подробна информация относно обвинението.
- 25 Първо, следва да се припомни, че член 6 от Директива 2012/13 определя в съдържанието се в него разпоредби правила във връзка с правото на информация относно обвинението, които имат за цел да се гарантира справедливостта на производството и да се осигури ефективното упражняване на правото на защита (решение от 13 юни 2019 г., Мого, C-646/17, EU:C:2019:489, т. 43 и определение от 14 януари 2021 г., UC и TD (Пороци в обвинителния акт), C-769/19, непубликувано, EU:C:2021:28, т. 43).

- 26 Както по същество е посочено в съображения 14 и 41 от Директива 2012/13, тя се основава на правата, предвидени по-специално в членове 47 и 48 от Хартата, и цели насърчаване на тези права. По-специално член 6 от тази директива изрично закрепва аспект на правото на ефективни правни средства за защита и на правото на защита, прогласени в член 47 и член 48, параграф 2 от Хартата (вж. в този смисъл решения от 5 юни 2018 г., Колев и др., C-612/15, EU:C:2018:392, т. 88 и от 14 май 2020 г., Staatsanwaltschaft Offenburg, C-615/18, EU:C:2020:376, т. 71).
- 27 Второ, що се отнася до момента, в който трябва да се осигури ползването на процесуалните права, предвидени в член 6, параграф 3 от Директива 2012/13, Съдът е уточнил, че по принцип това трябва да е направено най-късно преди наказателният съд да започне да разглежда обвинението по същество и преди началото на пренията пред него (вж. в този смисъл решение от 12 февруари 2020 г., Колев и др., C-704/18, EU:C:2020:92, т. 39 и определение от 14 януари 2021 г., UC и TD (Пороци в обвинителния акт), C-769/19, непубликувано, EU:C:2021:28, т. 44).
- 28 В това отношение Съдът е постановил, че Директива 2012/13 допуска съдът да вземе необходимите мерки за отстраняването на пороците на обвинителния акт, при условие че правото на защита и това на справедлив процес са надлежно защитени (вж. в този смисъл решение от 5 юни 2018 г., Колев и др., C-612/15, EU:C:2018:392, т. 94).
- 29 Освен това Съдът вече е допуснал възможността информацията относно обвинението, предоставена на защитата, да бъде изменена впоследствие, по-специално по отношение на правната квалификация на деянията, в които лицето е обвинено. Обвиняемият или неговият адвокат обаче трябва да бъде уведомен за такива изменения в момент, в който все още разполага с възможност да реагира ефективно преди съвещанието. Тази възможност е съответно предвидена в член 6, параграф 4 от Директива 2012/13, който предвижда, че заподозрените лица или обвиняемите се информират незабавно за настъпили в хода на наказателното производство промени в информацията, предоставена в съответствие с настоящия член, когато това е необходимо, за да се гарантира справедливостта на производството (вж. в този смисъл решение от 5 юни 2018 г., Колев и др., C-612/15, EU:C:2018:392, т. 95).
- 30 От цялата тази съдебна практика следва, че произтичащите от член 6, параграф 3 от Директива 2012/13 права трябва да бъдат гарантирани в хода на цялото наказателно производство и следователно в случая и след разпоредителното заседание по наказателно дело. Запитващата юрисдикция обаче посочва, че след реформата от 2017 г. възможността за прекратяване на съдебното производство и за връщане на делото на прокурора с указание да отстрани процесуалните пороци на обвинителния акт, като изготви нов обвинителен акт, може да се упражни съгласно член 248, алинея 3 от Наказателно-процесуалния кодекс само в такова заседание, тъй като след това заседание българският закон не предвижда механизъм за отстраняване на подобни пороци.
- 31 Следователно такова законодателство не е в съответствие с член 6, параграф 3 от Директива 2012/13, нито с член 47 от Хартата, щом като след посоченото заседание липсата на процесуален ред за отстраняване на пороците на обвинителния акт е пречка обвиняемият да се запознае достатъчно подробно с повдигнатите срещу него обвинения и това може да възпрепятства ефективното упражняване на правото на защита.

- 32 Ето защо на първия въпрос следва да се отговори, че член 6, параграф 3 от Директива 2012/13 и член 47 от Хартата трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национално законодателство, което не предвижда процесуален ред за отстраняване, след разпоредителното заседание по наказателно дело, на неяснота и непълнота, които опорочават съдържанието на обвинителния акт и нарушават правото на обвиняемия да му бъде предоставена подробна информация относно обвинението.

По втория въпрос

- 33 С втория си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 6, параграф 3 от Директива 2012/13 и член 47 от Хартата трябва да се тълкуват в смисъл, че изискват националният закон относно изменението на обвинението да се тълкува като даващ възможност на прокурора в съдебното заседание да отстрани опорочаващата съдържанието на обвинителния акт неяснота и непълнота по начин, при който правото на защита на обвиняемия е действително и реално защитено, или пък в смисъл, че изискват да се остави без приложение предвидената в националното законодателство забрана за прекратяване на съдебното производство и връщане на делото на прокурора за съставяне на нов обвинителен акт.
- 34 Съдът вече е припомнил, че правото на Съюза не уточнява кой национален орган е длъжен да гарантира, че обвиняемите се ползват от правата, закрепени в член 6, параграф 3 от Директива 2012/13, нито коя е съответната за целта процедура (вж. в този смисъл решение от 12 февруари 2020 г., Колев и др., C-704/18, EU:C:2020:92, т. 40 и определение от 14 януари 2021 г., UC и TD (Пороци в обвинителния акт), C-769/19, непубликувано, EU:C:2021:28, т. 44).
- 35 Затова установяването на конкретните начини за прилагане на член 6, параграф 3 от Директива 2012/13 е въпрос на процесуална автономия на държавите членки, при спазване на принципа на равностойност, който изисква националните правила да не са по-неблагоприятни от правилата, уреждащи аналогични вътрешноправни положения, и на принципа на ефективност, който изисква националните процесуални правила да не правят практически невъзможно или прекомерно трудно упражняването на правата, предоставени от правото на Съюза (вж. в този смисъл решение от 12 февруари 2020 г., Колев и др., C-704/18, EU:C:2020:92, т. 48 и 49 и определение от 14 януари 2021 г., UC и TD (Пороци в обвинителния акт), C-769/19, непубликувано, EU:C:2021:28, т. 47—49).
- 36 По-конкретно, член 6, параграф 3 от Директива 2012/13 допуска правото на обвиняемите на информация относно обвинението да бъде гарантирано или от прокурора след връщането на делото в досъдебната фаза на наказателното производство, или от компетентния наказателен съд, когато делото бъде внесено за разглеждане (вж. в този смисъл решение от 12 февруари 2020 г., Колев и др., C-704/18, EU:C:2020:92, т. 44 и определение от 14 януари 2021 г., UC и TD (Пороци в обвинителния акт), C-769/19, EU:C:2021:28, непубликувано, т. 46).
- 37 В случая следва да се отбележи, че в хипотеза, при която наказателното производство в неговата цялост не е прекратено, упражняването на процесуалните права, закрепени в член 6, параграф 3 от Директива 2012/13, може да бъде гарантирано, при условие че съдът — когато става въпрос за съдебната фаза на производството — е в състояние сам да отстрани опорочаващите обвинителния акт нередности или пък прокурорът, на който е върнато делото, има възможност да направи това, при спазване на правото на защита (вж.

в този смисъл решение от 12 февруари 2020 г., Колев и др., C-704/18, EU:C:2020:92, т. 54 и 55 и определение от 14 януари 2021 г., UC и TD (Пороци в обвинителния акт), C-769/19, EU:C:2021:28, непубликувано, т. 49).

- 38 В това отношение Съдът е подчертал, че при всяко положение, независимо в кой момент е предоставена информацията по член 6, параграф 3 от Директива 2012/13, в съответствие с принципа на състезателност и на равни процесуални възможности, на обвиняемия и неговия адвокат трябва по-специално да се предостави достатъчен срок, за да се запознаят с тази информация, и възможност ефективно да подготвят защитата, да представят евентуално становища и при необходимост да направят всякакви допустими съгласно националното законодателство искания, по-специално за събиране на доказателства (вж. в този смисъл решение от 13 юни 2019 г., Moro, C-646/17, EU:C:2019:489, т. 53 и определение от 14 януари 2021 г., UC и TD (Пороци в обвинителния акт), C-769/19, непубликувано, EU:C:2021:28, т. 50).
- 39 С оглед на повдигнатите от запитващата юрисдикция въпроси относно това какво налага правото на Съюза — националното право да се тълкува в съответствие с него или пък да се остави без приложение разпоредбата на член 248, алинея 3 от Наказателно-процесуалния кодекс в изменената ѝ през 2017 г. редакция и съответно се приложи съществуващата дотогава разпоредба, позволяваща да се прекрати съдебното производство и да се върне делото на прокурора, следва да се припомни, че за да се гарантира ефективността на всички разпоредби от правото на Съюза, принципът на предимство задължава националните юрисдикции във възможно най-голяма степен да тълкуват вътрешното си право по начин, съответстващ на правото на Съюза (вж. в този смисъл решение от 24 юни 2019 г., Porławski, C-573/17, EU:C:2019:530, т. 57).
- 40 Едва когато се окаже, че за него е невъзможно да тълкува националната правна уредба в съответствие с изискванията на правото на Съюза, националният съд, натоварен с прилагането на разпоредбите от правото на Съюза, е длъжен да гарантира пълното им действие, като при необходимост сам вземе решение да остави без приложение национална разпоредба, която им противоречи, дори тя да е приета впоследствие, без да е необходимо да иска или да изчаква премахването на тази разпоредба по законодателен или друг конституционен ред (вж. в този смисъл решение от 24 юни 2019 г., Porławski, C-573/17, EU:C:2019:530, т. 58 и цитираната съдебна практика).
- 41 Затова при невъзможност за съответстващо тълкуване всеки сезиран в рамките на своята компетентност национален съд в качеството си на орган на държава членка е длъжен да не прилага националните разпоредби, противоречащи на разпоредба от правото на Съюза с директен ефект в разглеждания от него спор (вж. в този смисъл решение от 24 юни 2019 г., Porławski, C-573/17, EU:C:2019:530, т. 61 и цитираната съдебна практика). В това отношение Съдът вече е постановил, че трябва да се приеме, че член 6, параграф 3 от Директива 2012/13 има такъв директен ефект (вж. в този смисъл решение от 14 май 2020 г., Staatsanwaltschaft Offenburg, C-615/18, EU:C:2020:376, т. 72).
- 42 В случая запитващата юрисдикция посочва, че националното законодателство ѝ позволява да тълкува разширително Наказателно-процесуалния кодекс, и в частност предвидените в член 287 от него правила относно изменението на обвинението, давайки възможност за отстраняване на процесуалните пороци в обвинителния акт. По-конкретно тя посочва, че за да спази правото на защита на обвиняемия, при прилагането на този член 287 съдът най-напред ще даде възможност на прокурора да направи съответните промени в

съдържанието на обвинителния акт, така че неяснотата и непълнотата да бъдат отстранени, след това ще уведоми защитата за тези промени, и накрая, ще ѝ даде възможност да се подготви съобразно тези промени, включително да направи евентуално нови доказателствени искания.

- 43 Важно е да се отбележи, че такъв механизъм се оказва в съответствие с член 6, параграф 3 от Директива 2012/13 и с член 47 от Хартата, доколкото позволява ефективно прилагане на произтичащите от този член 6, параграф 3 изисквания, и също така е годен да гарантира правото на обвиняемия на ефективна съдебна защита.
- 44 При това положение, щом като би могла да даде съответстващо на тези разпоредби от правото на Съюза тълкуване на Наказателно-процесуалния кодекс, запитващата юрисдикция не е длъжна да остави без приложение член 248, алинея 3 от Наказателно-процесуалния кодекс в изменената му през 2017 г. редакция. Тя обаче следва да извърши необходимите проверки в това отношение.
- 45 С оглед на изложените по-горе съображения на втория въпрос следва да се отговори, че член 6, параграф 3 от Директива 2012/13 и член 47 от Хартата трябва да се тълкуват в смисъл, че запитващата юрисдикция е длъжна, доколкото е възможно, да направи съответстващо тълкуване на националното законодателство относно изменението на обвинението, което тълкуване да даде възможност на прокурора в съдебното заседание да отстрани опорочаващата съдържанието на обвинителния акт неяснота и непълнота по начин, при който правото на защита на обвиняемия е действително и реално защитено. Само ако приеме, че съответстващо тълкуване в този смисъл не е възможно, запитващата юрисдикция следва да остави без приложение националната разпоредба, която забранява прекратяване на съдебното производство и връщане на делото на прокурора за съставяне на нов обвинителен акт.

По съдебните разноски

- 46 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (десети състав) реши:

- 1) Член 6, параграф 3 от Директива 2012/13/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2012 година относно правото на информация в наказателното производство и член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национално законодателство, което не предвижда процесуален ред за отстраняване, след разпоредителното заседание по наказателно дело, на неяснота и непълнота, които опорочават съдържанието на обвинителния акт и нарушават правото на обвиняемия да му бъде предоставена подробна информация относно обвинението.**

- 2) Член 6, параграф 3 от Директива 2012/13 и член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз трябва да се тълкуват в смисъл, че запитващата юрисдикция е длъжна, доколкото е възможно, да направи съответстващо тълкуване на националното законодателство относно изменението на обвинението, което тълкуване да даде възможност на прокурора в съдебното заседание да отстрани опорочаващата съдържанието на обвинителния акт неяснота и непълнота по начин, при който правото на защита на обвиняемия е действително и реално защитено. Само ако приеме, че съответстващо тълкуване в този смисъл не е възможно, запитващата юрисдикция следва да остави без приложение националната разпоредба, която забранява прекратяване на съдебното производство и връщане на делото на прокурора за съставяне на нов обвинителен акт.

Подписи